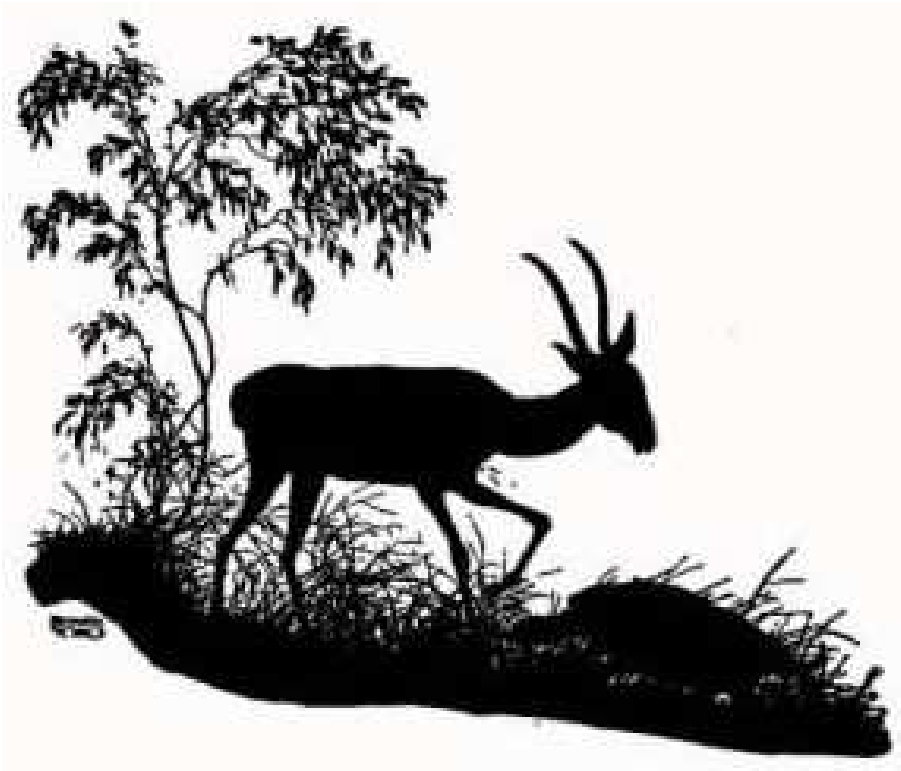

הנקר, הצב והצבי

רצועות העור, ואני אעוף לי מעלה ואשגיח שהצייד לא יתקרב. אם שנינו נעשה כמיטב יכולתנו, ידידנו לא יאבד את חייו."

מיד החל הצב לכרסם את רצועות העור, והנקר התעופף אל בקתת הצייד. עם שחר יצא הצייד מפתח ביתו, וסכין בידו.

היה פעם צבי, ששכן ביער ליד אגם. לא הרחק מאותו אגם הקים נקר את קנו בראש עץ, ובאגם עצמו חי צב. השלושה היו חברים, וחיו יחדיו בשמחה. צייד אחד, שעשה את דרכו ביער, הבחין בעקבותיו של הצבי בחוף האגם. "אני חייב ללכוד את הצבי כשיבוא לשתות" אמר לעצמו. הוא הציב מלכודת רצועות עור חזקות, והלך לדרכו. מאוחר באותו ערב, כשהגיע הצבי לאגם לרוות צימאון, נילכד במלכודת וזעק לעזרה. מיד הגיע הנקר במעוף מראש העץ, והצב הגיח מהמים, לבדוק מה ניתן לעשות בעניין. אמר הנקר לצב: "ידידי, יש לך שיניים, תכרסם את

הנקר, חבט בכנפיו, עף אל הצייד ותקף אותו בפניו. הצייד סב חזרה אל הבקתה, נשכב על יצועו כדי להתאושש. אז, קם שוב, ונטל את סכינו. הוא הסס רגע וחשב לעצמו: "כשיצאתי בדלת הראשית, ציפור עפה אל פרצופי. כעת אצא מהדלת האחורית." אמר ועשה.

הנקר חשב: "הצייד יצא מהדלת הקדמית קודם. כעת הוא בטח יצא מהדלת האחורית." חשב ועף לצפות מצמרת אחד העצים לדלת שמאחורי הבית. כשיצא הצייד חזר הנקר ותקף אותו שנית, חובט בכנפיו בפני הצייד.

שוב סב הצייד וחזר פנימה אל מבטחי בקתתו, שוכב שנית להירגע. כשהשמש זרחה, שוב לקח הצייד את סכינו ושם פעמיו לכוון האגם. הפעם עף הנקר במהירות חזרה אל חבריו, צועק במלוא גרונו: "הנה מגיע הצייד!" בינתיים הספיק הצב לכרסם את כל רצועות המלכודת, פרט לרצועה אחת. העור היה כה קשה, שזה גרם לצב לחוש כאילו כל שיניו עומדות לנשור מפיו. פיו היה מכוסה דם.

הצייד הלך וקרבו. במשיכה אחת עזה, קרע הצבי את שאריות הרצועה האחרונה, וברח אל מעבה היער.

הצב. צלול במים. אני אתחבא לי ביער." הצייד אכן הגיע, אך לא הצבי, לא הנקר נראו בסביבה. הוא מצא את השק הקרוע, בעט בו ברוגזה, ושם פעמיו חזרה לבקתתו. ומאז חיו שלושת הידידים ביחד, עד יום מותם.

הנקר המריא אל מרומי קנו בראש העץ. אך הצב, חלוש ותשוש ממאמץ הכרסום, לא הצליח לזוז. הוא שכב במקומו ללא יכולת להתחמק. הצייד שהגיע למקום אספו לתוך שק, וקשר את השק לעץ שבסביבה. הצבי שראה ממסתרי היער את שאירע לצב והחליט להציל את חברו. הוא יצא ממחבואו, כדי שצייד יבחין בו. הצייד אחז שוב בסכיניו והחל במרדף אחר הצבי. הצבי הקפיד לשמור מרחק בטוח והוביל את הצייד עמוק לתוך היער. כשראה הצבי שהם העמיקו והרחיקו במעבה היער, חמק חיש קל מהצייד, וקל כרוח חזר בדרך קצרה למקום בו הושאר הצב קשור בתוך שק. אך תחילה לא ראה את הצב. "צב, צב!" קרא הצבי, עד ששמע את הצב קורא: "אני כאן, בשק תלוי על העץ." הרים הצבי את השק בקרניו, השליכו על הקרקע, קרע אותו בפרסותיו ושיחרר את הצב. הנקר עף מטה ממרוני העץ, והצבי אמר: "אתם, חברי, הצלתם את חיי, אך אם נישאר כאן ונדבר, הצייד יחזור וימצא אותנו, ויתכן שהפעם לא נצליח לחמוק. לכן, אתה חברי הנקר, עוף לך. ואתה חברי